

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 września 2016r.  
sprawy **H. W.**,  
skazanego z art. 181 § 1 k.k. w zb. z art. 181 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w S.  
z dnia 25 stycznia 2016r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.  
z dnia 8 czerwca 2015r.,

### **p o s t a n o w i ł :**

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z 8 czerwca 2015 r., uznał H. W. za winnego spowodowania w okresie czerwca – lipca 2012 r. zniszczeń w przyrodzie, to jest przestępstwa z art. 181 § 1 k.k. w zb. z art. 181 § 2 k.k., i za to skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat, i na karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych, każda w wysokości 40 zł. Sąd Okręgowy w S., po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2016 r. apelacji obrońcy, utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca. Stwierdzając, że w sprawie wystąpiło uchybienie określone w art. 439 §1 pkt 5 k.p.k., polegające na tym, że wbrew art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawieszono

skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 4 lat próby, mimo iż obowiązujący w chwili wykonywania art. 70 § 1 k.k. przewiduje okres próby nie dłuższy niż 3 lata, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S.do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w S. w odpowiedzi na kasację zażądał jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, choć nie z powodów wyartykułowanych w prokuratorskiej odpowiedzi na skargę.

Stosownie do treści art. 523 § 2 k.p.k. kasacja na korzyść oskarżonego może być wniesiona jedynie w razie skazania go na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to, jak wynika z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Teza skarżącego, że wobec H. W. orzeczono karę nieznaną ustawie i że w związku z tym wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k., nie zasługiwała na uwzględnienie. Zgodnie z ustalonym już orzecznictwem sądowym, orzeczenie o karze nieznanej ustawie oznacza wyłącznie orzeczenie o karze nieznanej w ogóle obowiązującej ustawie karnej, nieznanej w ogóle systemowi obowiązującego prawa w Polsce, a nie o karze nieprzewidzianej w konkretnie zastosowanym przepisie. Skoro ugruntowane jest w judykaturze zapatrywanie, że „karą nieznaną ustawie” nie jest kara orzeczona powyżej górnej granicy danego rodzaju kary (zob. wyrok SN z 16 maja 2008 r., II KK 92/07, R-OSNKGW 2008, poz. 1100), to tym bardziej – *argumentum a fortiori* – za taką karę nie może być uznana kara pozbawienia wolności mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, której okres warunkowego zawieszenia wykonania przekroczył 3 lata, a więc został ustalony powyżej maksymalnego okresu wskazanego w art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. Takie ukształtowanie kary, jak się wydaje z pominięciem regulacji z art. 4 § 1 k.k., może zostać postrzegane w perspektywie obrazu prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), stanowiącej względną przyczynę odwoławczą. Do wyeliminowania z obrotu prawnego zapadłego wobec H. W. wyroku może zatem dojść jedynie skutek

wywiedzenia na jego korzyść kasacji przez podmiot szczególnie wymieniony w art. 521 § 1 k.p.k.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

kc